

Не кровні кровинки

Тетяна Булат

- *Я точно його вб'ю!*

З коридору квартири розносилися неймовірної гучності крики чоловіка.

Разом з ним щось бубнявів і інший, також чоловічий голос. Вони дуже гнівно викрикували мовну браваду, але кому це адресовано, було не зрозуміло.

- *Побійтеся Бога, хлопці, він же... він же...*

Сльози заливали червоні щоки Наталії, очі світилися, як 100 сонечок у ясну погоду, а погляд благав помилування тому, хто став ворогом для сварливих чоловіків.

Молода жінка зрозуміла, що її не чують в цьому домі, зірвалася з дивану і стрімголов вибігла на вулицю.

Бігла.

Позаду вже лишилися і рідна вулиця, і знайомий з дитинства район. Під ногами горіла колись така дорога серцю донецька земля.

На краю міста зупинилася. Легені розривало від пекуче дихання.

Їй так не можна! Вона повинна думати про...

Наталя з дитинства дружила з Романом. Одна школа, що поряд з домом, один інститут. Тільки різні факультети. Але всі домашні завдання робили також разом. Роману легко давалися математичні науки, а ось Наталія вподобала природничі.

2013 рік вніс багато змін у їхні стосунки.

Такий ніжний бутон дружби, що трепетно плекали багато років Роман з Наталею, в один прекрасний день перетворився на п'янку, неймовірної краси, квітку кохання.

Родина дівчини завжди привітно ставилася до хлопця. Особливо дорожили цією дружбою Наталині рідні брати. Два видних парубки, старші за дівчину на 4 і 6 років.

Квітка кохання розквітла. Але, як кажуть, так невчасно.

2013 рік, Майдан, Революція Гідності.

Роман, який ніколи своєю патріотичною позицією особливо не вирізнявся поміж інших, різко став на сторону пікетників і підтримав європейський шлях України.

Батьки Наталі та обидва її брати все життя прожили на Донеччині, розмовляли російською і заздрили росіянам. Їм все здавалося, що жити в Росії краще, що там турбуються про людей, дають змогу гарно заробляти і відчувати себе потрібними.

Маючи таку позицію, Микита та Іван, брати Наталії, записалися в добробати Донецька.

І почалося.

Вони щодня діймали сестру за те, що вона спілкується з таким бовдуром, як Роман.

- Чи давно ви з ним дружили? Говорили, що він крутий, чесний, вірний і класний товариш. Чи не так? - в істеричі кричала, захищаючи свого коханого, дівчина.

- Да он еще не то тебе запоет! Продался украм! Вообще, кто они такие, чтоб поднимать людей на Майдане? Это все "америкоси", это все они проплачивают! Без них никакой Украины б не было!

- Що ти верзеш, Микита! - в серцях викрикувала Наталя, — подивися у свій паспорт, ти ж також українець!

- А ты чего тут на украинском разговариваешь? Мы отродясь не говорили на этом исковерканом русском, и не собираемся! Недолго осталось. Вот придут наши! Посмотрим кто, что запоет!

Наталя не могла говорити з братами. Вони її не чули. Рівно як і батьки. Мати з батьком підтримували своїх синів. А майбутнього зятя на поріг не пускали!

Одного дня Роман зник. Він не виходив на зв'язок цілих 3 дні. Наталя вже не знала, що й думати. В голові бджолиним роєм носилися думки, що це її брати щось накоїли з Романом, боялася навіть спитати в них.

Зателефонував.

Заспокоїв.

Роман був у Києві.

В Донецьк не збирався і дуже просив кохану приїхати до нього.

- Ідуть великі зміни. І не тільки в Україні. Наталю! Ми з тобою на порозі грандіозних історичних подій. Те, що я бачу своїми очима зараз, буде описано, як сміливий супротив українського народу проти насилля російській безкарності. Мабуть, вперше я відчув, що потрібно щось робити, що я дарма стільки років уникав навіть думки про те, хто я насправді. Росія вважає нас другим сортом, меншими нерозумними братами. А які вони нам брати? Хизуються історією Київської Русі, викладають її, як свою. Але хто вони для Київської Русі? Яким боком вона до Московського царства? Де їхня історія? Чому вони забирають нашу і плюндрують на свій розсуд? - гнівно кричав у слухавку Роман.

Наталя так хвилювалася за Романа останні дні, що почувала себе дуже погано. Почувши голос коханого, навіть такий стурбований і різкий, вона трохи заспокоїлася. Зібравши нашвидкуруч речі першої потреби, дівчина зателефонувала на автовокзал, замовила квиток.

- Ага. Вот он и попался, красавчик твой. Мы его уже неделю ищем! - за дверима почувся голос Микити. - Понятно, куда он сбежал! Да он тебя бросил! Бросил! Все они, хохлы такие!

- А ти хто? - вже несила боятися братів викрикнула Наталя.

Схопивши сумку, дівчина вибігла з квартири.

Позаду лунав сміх Івана з Микитою.

Мати, хоча і не розуміла Наталю, все ж хвилювалася за неї.

- Куда она побежала, мальчики? Догоните, пусть идет домой, не выдумывает! - докори жінки тільки більше розсмішили братів.

Автобус був вщент заповнений людьми та їхніми речами.

Наталя, нервуючи за Романа, вже декілька днів нормально не їла. Тому відчувала слабкість і невелику нудоту.

Хлопець зустрів її на автовокзалі і нагодував у найближчому Макдональдз. З нею перекусив і сам.

Дівчина уважно розглядала парубка.

Наче він...А наче й ні.

Роман сильно змінився.

І не тільки зовні! Відросла борода, закуйовджене волосся, ніби вже тиждень не бачило гребінця.

Його погляд... Він був зовсім не таким, який пам'ятає Наталя. Він став осмисленим. Очі наповнилися тугою, але і якоюсь впертою рішучістю.

Наталя здивовано спостерігала за Романом, а хлопець завзято розповідав історії з Майдану. Та й не тільки. Роман допомагав у міській лікарні, в яку привозили тяжко поранених зі Сходу. З його рідної Донеччини.

Молодята оселилися в гуртожитку при лікарні і почали допомагати пораненим і медичним працівникам. Збирали волонтерську допомогу: їжу, одяг для хлопців у зону АТО, ліхтарики, сірники, каву, консервацію, та й взагалі все, що зносили місцеві небайдужі жителі.

Коли поранені видужували, за ними приїжджали машини. Цими машинами і передавали хлопцям все, що назбирали.

Так пройшов місяць. Усе на нервах.

Наталя дуже сумувала за батьками.

Через тиждень, як приїхала в Київ, наважилася зателефонувати.

Таке почула в слухавці, що аж гидко стало, в голові затуманилося.

Раніше вони жили однією дружньою родиною, а зараз її батьків наче підмінили.

Тато. Спокійний татусь, який так любив маленьку Наталочку, міцно обіймав її... він щосили кричав у слухавку про те, що вона проміняла родину на коханця. Ніжна і ласкава мама була холодніше льодовика. Її слова впивалися у серце Наталі холодними крижинами!

Невже вони такі й були, а вона не бачила???

Відповіді не було.

Але телефонувати більше не було ні бажання, ні сил.

Одного дня в лікарню привезли тяжко пораненого. Лікарі-чоловіки були на операції, а солдата потрібно було доставити на термінову діагностику. Він втратив свідомість і не міг йти. Наталка навіть не задумалася, схопила чоловіка під руки і потягла на собі в діагностичну.

Його врятували. Але декілька днів Наталка почувалася дуже погано. Боліло тіло, руки, тягнув живіт.

Роман бідкався, хвилювався за здоров'я рідної людини.

- Та вже майже пройшло. Обіцяю, більше так робити не буду. - Дівчина мило всміхнулася. Їй дуже подобалося, що коханий чоловік турбується за неї.

Минали дні.

Влітку всі чекали якоїсь розв'язки на Сході, але літо принесло тільки палке сонце, неймовірну жару та ще більше запитань.

Наталка вийшла з лікарні. Пішла зустрічати бабусю, яка принесла для передачі

хлопцям смаколики.

Застигла на місці.

Назустріч їй йшли Микита з Іваном. Її брати!

Наталка залякла від страху. Не за себе хвилювалася.

Вона зрозуміла, що вони приїхали за Романом.

Зупинилася.

- І где он прячется? - спитав Микита.

- От нас не убежит! - прошипів Іван.

Хлопці зупинилися напроти сестри і східно посміхалися.

- Я зараз покличу на допомогу і розкажу всім, хто ви, - тремтячим голосом старалася впевнено проговорити Наталя.

- И что ты скажешь? Что мы с ДНР? Пусть докажут! У нас паспорта украинские! - прямо в обличчя дівчині засміявся старший Іван.

- Не сдавал бы наши позиции твой Ромка, остался бы жить. Может еще и послужил бы России, - гримнув на сестру Микита.

Наталка кинулася навтьоки, але міцна рука Івана схопила її за плече.

- Веди нас до Романа, — прошипів на вухо старший брат.

Сіра, наче домоткане полотно, зайшла Наталка в кімнату, де зараз повинен був бути Роман.

Хлопець сидів біля пораненого.

Повернув голову.

Іван відштовхнув сестру в глиб кімнати і дістав пістолет.

Роман не здвинувся з місця.

- Мы долго думали кто же сливает наши позиции укр. А это ты! Искали тебя. Вообще, знаешь, что за твою голову россияне миллион дают! И он будет наш!

Микита потихеньку став підходити до Романа, що схилився над пораненим.

Наталка зрозуміла, що дуже мало людського залишилося в її братах.

- Ви не можете вбити його! - заверещала на всю лікарняну кімнату дівчина.

- Это же почему? Врачи на операции, мы все узнали, медсестры по палатам, никто не видел, как мы вошли. Так же и выйдем. - Микита примружив свої хитрі очі, почав накручувати на пістолет глушник.

- Ви не можете його вбити, бо він - батько моєї дитини!

Роман повільно повернувся і поглянув на Наталку.

- Хто? - тільки і спитав хлопець.

- Я не знаю хто, але ця дитина буде справжнім українцем, чи українкою, — в серцях викрикнула дівчина.

І раптом коридорами лікарні голосно полетіли слова, які з віднедавна стали важливими для кожного.

Лікарняним коридором линув Гімн УКРАЇНИ!

Його співала дівчинка з Донбасу, яка пропри ставлення родини, переборола страх і вирвалася з тенет "руського міра".

В секунду цей спів розлетівся і з кожної палати почали додаватися голоси. Співали поранені, медсестрички і навіть ті, хто прийшов навідати рідних. З палат повиходили люди.

Вони стояли.

Ось молодий хлопчина на милицях. Підірвався на розтяжці. З іншої палати вийшов середнього віку чоловік з перев'язаною головою (дістали уламок снаряда). Поранена в плече молода медикня також вийшла і голосно підспівувала.

- Чуєш, синку, — подивилася і погладила свій живіт Наталя, я не знаю ким ти станеш, але впевнена, що точно будеш справжнім патріотом. Нас тепер плюс один!

Непомітно, через чорний вхід, брати вибралися з лікарні.

Тікаючи, їм ще довго вчувався такий ненависний рашистам і колаборантам гімн, який несе світло Перемоги. Бо за ним правда, нація і непереможна країна, а значить, Бог!